

DOBRODRUŽSTVÍ PRINCEZNY
BYSTROŇKY

Hraběnce z Muratu

To vy píšete nejkrásnější veršované povídky na světě; přirozené a líbezné. Ráda bych, milá hraběnko, Vám jednu také sama pověděla, avšak nevím, jestli Vás bude bavit. Dnes mám náladu vyprávět tak, jak v Měšťákovi šlechticem. Nechci ji vypravovat veršem ani prózou, pronášet žádná velká slova, nic znamenitého, žádné rýmy. Prostou mluvou mi to půjde lépe; jednoduše nenucené vypravování. Pokusím se zachovat jen pár morálních poučení.

Moje historka jich nabízí spoustu, i tím by se Vám mohla zalíbit. Namísto obvyklého jednoho se příběh zakládá hned na dvou příslovích; ta jsou teď v módě. Vy je máte ráda, a i já se té módě s radostí přizpůsobuji. Uvidíte, jak už naši předkové poukazovali na to, že se dostane se do tisícerych průšvihů, budeme-li si libovat v nicnedělání aneb jak říkali oni „Zahálka je matka všech neřestí“. Zajisté budete souhlasit s jejich přesvědčením, že je potřeba se mít vždy na pozoru. Tušíte správně, že chci říct, že „Nejistota je matkou bezpečí“.

*Láska až tehdy kraluje,
jsou-li srdce od hříchů čistá.
Vy, které možná strachy úzko je,
že z lásku můžete se stát rozumu prostá,
jestli svým srdcem chcete odolat,
musíte Vašeho ducha správně využít.
Avšak jestli i navzdory snahám je Vaším osudem milovat,
musíte prvotnímu okouzlení předejít
a zpočátku člověka poznávat,
ze kterého má pán Vašeho srdce se stát.
Mějte se na pozoru před sladkými šviháky,
kterých dnes uličky jsou plné.
Umí jen s falešnou něhou říkat pohádky,
avšak pravých citů zbavené.
Ubraňte se lichotníků,
odhalte hloubku jejich citů.
Obdarují Vás květinami,
však později se odvděčí jen pomluvami.
Ubraňte se těmto bezohledným milencům,
kteří Vám odpřisáhnou okamžité citové vzplanutí,
nedbejte jejich planým slibům:*

Jen dostatečný čas si pravou lásku vynutí.

Vyvarujte se, aby Vaše laskavost

Vás připravila brzy o hrdost;

neboť právě na Vaší obezřetnosti

závisí Váš klid a jistota do budoucnosti.

Avšak to se mi snad zdá, hraběnkó, já veršuji! Namísto toho, abych se držel vkusu pana Jourdaina, veršovala po způsobu Quinaulta! Vráším se co nejrychleji k jednoduššímu způsobu, ze strachu, že bych pak měla podíl na dávné nenávisti, jež jsme chovali, k tomuto milému mravokárci, a ze strachu, že mě obviní, že jsem jej okradla a zneuctila, tak jako to i jiní necitové dělají každý den.

V dobách prvních křížových výprav se panovník, už nevím, kterého evropského království, rozhodl vyhlásit válku pohanům v Palestině. Než se vydal na tuto dlouhou cestu, postaral se o záležitosti svého království a učinil jejich správcem ministra tak schopného, že se už o ně dále zajímat nemusel. Co panovníka nejvíce zneklidňovalo, byla starost o jeho rodinu. O svoji manželku, královnu, přišel teprve nedávno, avšak ta mu nezanichala žádného syna. Byl však otcem tří dcer na vdávání. Z kronik jsem se nedozvěděl jejich pravá jména; vím pouze, že v těchto šťastných dobách prostý lid dával významným lidem přezdívky podle jejich dobrých nebo špatných vlastností. Nejstarší princeznu přezdívali Ledabylka, což v dnešní době znamená lhostejná; druhorozenou Žvanilka a tu nejmladší Bystroňka. Všechny tyto přezdívky nanejvýš vystihovaly povahy tří sester.

Nikdo nikdy neviděl nikoho tak lhostejného, jako princeznu Ledabylku. Denně vstávala až v jednu hodinu po poledni; pak se vleklou chůzí vydala do kostela tak, jak vstala, s pocuchanými vlasy, ve volných šatech bez opasku a často s každou trepkou jinou. V průběhu dne rozdílnost obuvi napravila, ale stejně jsme tuto princeznu neviděli nikdy jinak obutou než v trepkách, neboť přezutí do stěvíců považovala za nesnesitelně únavné. Když Ledabylka poobědvala, tak se až do večera zabývala svojí toaletou. Zbytek času do půlnoci trávil hraním a pozdní večeří. Následné svlékání jí zabralo téměř stejnou dobu, jako předchozí oblékání. I proto chodila spát až za svítání.

Žvanilka vedla jiný život. Tato princezna byla velmi živá a svojí osobou se pramálo zabývala, avšak měla tak podivnou touhu neustále mluvit, že od chvíle, kdy se probudila až do doby, než šla spát, ústa nezavřela. Zнала povídačky o přích, choulostivých vztazích, milostných pletkách nejen celého dvora, ale i nejprostších měšťanů. Vedla si seznam o všech ženách, které něco ukradly svému služebnictvu, aby daly na obdiv své nejblyštivější šperky, a byla přesně informovaná o tom, co dostala společnice komtesy té a vrchní číšník markýze onoho. Aby byla znalá všech těchto maličností, poslouchala svoji chůvu a švadlenu s takovým potěšením, než jaké by pocítila k velvyslanci. Následně obtěžovala těmito historkami všechny od krále až po lokaje, neboť jestliže mohla mluvit, nezajímalo ji s kým mluví. Touha neustále brebentit měla na princeznu ještě další špatný vliv. Navzdory vysokému postavení, její až příliš otevřené vystupování dodávalo odvalu dvorním švihákům, kteří jí odříkávali sladké řečičky. Bez okolků poslouchala jejich lichotky, jen aby jim mohla odpovědět, neboť, ať to bylo za jakoukoliv cenu, bylo pro ni nutností, aby od rána do večera poslouchala nebo žvanila. Žvanilka, stejně tak jako Ledabylka, se nikdy nezaměstnávaly přemýšlením, uvažováním nebo četbou, příliš se

nezaobýraly ani domácími pracemi, ani zábavou, již představovala jehlice a vřeteno. Zkrátka a dobře, sestry v jejich věčné zahálce nikdy neužily rozum ani ruce.

Nejmladší ze sester byla zcela jiné povahy. Neustále jednala rozumně a sama za sebe, byla neuvěřitelně bystrá a uměla toho správně využít. Uměla výborně tancovat, zpívat, hrát na hudební nástroje, s neuvěřitelnou zručností zvládala všechny ruční práce, které obvykle zaměstnávaly něžné pohlaví. V královské domě udržovala pořádek a řád. Svoji péčí zamezovala i krádežím úředníků, kteří se v té době snažili si princezny získat.

Tímto její dovednosti nekončily, měla dobrý úsudek a byla natolik duchapřítomná, že se dokázala okamžitě vypořádat s každou situací. Mladá princezna díky své bystrosti odhalila nebezpečnou lest, kterou jeden proradný vyslanec na jejího královského otce líčil. Šlo o dohodu, kterou měl panovník už už podepsat. Avšak aby potrestal zrádný čin vyslance a jeho pána, král nechal změnit znění článku dohody ve znění, které mu dcera doporučila a tím podvodníka sám napálil. Naše princezna odhalila ještě jeden podlý kousek, kterým si chtěl jeden ministr pohrát s králem. Na radu, kterou dala otci zjistil jeho proradnost, a i on ztratil důvěru k tomuto muži. Princezna ještě mnohokrát prokázala svoji prozíravost a bystrý úsudek. Tyto vlastnosti prokazovala natolik, že jí lidé začali přezdívat Bystroňka. Král ji měl raději, než ostatní dcery a natolik si zakládal na jejím zdravém úsudku, že kdyby neměl jiného dítěte než jí, odjel by bezstarostně. Avšak natolik se obával chování zbývajících dcer, že spoléhal pouze na Bystroňku. Aby si byl jistý chodem rodiny, tak, jak se cítil jistý svými poddanými, učinil opatření, která Vám teď vylíčím.

Nepochybuji, milá hraběnko, že Vy, která jste znalá dávných časů, jste už stokrát slyšela o kouzelných schopnostech víl. Král, o němž Vám budu vyprávět, a který je blízkým přítelem jedné z těchto dovedných žen, se vydal najít svoji přítelkyni a předložil jí starosti týkající se dcer. „Není to tím,“ řekl jí panovník, „že by dvě starší, kvůli nimž se strachuji, kdy provedli cokoliv odporujícího jejich povinnostem, avšak jsou prosté rozumu, velmi nerozumné a neumí vzít za práci, až mám strach, že po dobu mé nepřítomnosti se zapletou do tak šílené pletichy, jen aby se zabavily. Co se týče Bystroňky, jsem si jist její počestností. I přesto s ní však budu jednat jako s ostatními, aby si byly všechny rovny. To je důvodem, proč Vás, moudrá vílo, žádám, abyste mi pro dcery vyrobila tři skleněné přeslice, které budou tak umně vyhotoveny, že se rozbijí, jakmile ta, které náleží, provede něco proti své cti.

Jelikož byla tato víla jednou z nejschopnějších, dala králi tři kouzelné přeslice zpracované s potřebnou péčí k účelu, ke kterému měly sloužit. Avšak král nebyl ani s tímto opatřením spokojen. Odvedl princezny do převysoké věže, která stála na opuštěném místě. Král řekl dcerám, že jim ukládá, aby se po dobu jeho nepřítomnosti věž stala jejich obydlím a že jim zakazuje, aby dovnitř kohokoliv vpustily. Odvolal všechny jejich sluhy, muže i ženy, a následně je obdaroval kouzelnými přeslicemi, u kterých jim vysvětlil jejich vlastnosti. Políbil princezny a zavřel dveře věže, od kterých si sám ponechal klíč a pak odjel.

Budete si možná myslet, hraběnko, že tam mohly princezny zemřít hladu. Vůbec ne. Do jednoho z oken věže byla připevněna kladka a přidalo se lano, na které princezny přivázaly košíček, který každý den spouštěly. Do tohoto košíčku se vkládaly zásoby na celý den, a když jej vytáhly, uschovaly si lano ve věži.

Ledabylka a Žvanilka vedly v této osamocení život, který je doháněl k zoufalství. Nnudily se tak, že si to ani představit nedokážeme, avšak bylo potřeba, aby udrželi trpělivost, jelikož byly obdarovány těmi hroznými přeslicemi a bály se, že i sebemenší podezřelé jednání je rozbije.

Co se Bystřenky týče, tak ta se nenudila. Vřeteno, jehlice a hudební nástroje jí zábavu zajišťovaly. Mimo to, z nařízení ministra, který spravoval zemi, se dávala princeznám do košíku i psaní, která je informovala o dění uvnitř a za hranicemi království. Král to povolil taktéž, a ministr, aby si získal jeho přízeň, dbal na to, aby byla psaní princeznám řádně dodávána. Bystroňka se zápaem četla všechny zprávy a bavila se jimi. Sestry se o ně nezajímal ani trochu. Říkaly, že jsou příliš smutné, než aby měly sílu se bavit takovými maličkostmi, a že po dobu nepřítomnosti otce by potřebovaly alespoň karty, aby se zabavily.

Trávily tedy čas ve smutku, naříkaly si na osud, a myslím, že neopomněly říci, že by bylo lepší se narodit šťastně než jako potomek krále. Často byly u okna věže, aby aspoň viděly, co se děje v pustině. Jednoho dne, když byla Bystroňka ve své komnatě velmi zaměstnaná nějakou prací, sestry, které byly u okna, spatřily u úpatí věže stařenu oblečenou v potrhaném oblečení, která k nim dojmavě halekala o svém trápení. Se **spjatýma** rukama je prosila, aby ji nechaly do zámku vstoupit a předstírala, že je ubohá cizinka, která umí nespočet různých věcí, a že jim s největší věrností prokáže službu. Zpočátku si princezny vzpomněly na příkaz, který jim dal jejich královský otec, aby nikoho nevpuštěly do věže, avšak Ledabylka byla tak unavená tím, že se musela sama obsluhovat a Žvanilka tak otrávená z toho, že mohla mluvit pouze se sestrami, že touha jedné být dokonale načesaná a horlivost druhé po dalším člověku, se kterým by mohla štěbetat je dohnaly k tomu, že se rozhodly chudou cizinku nechat vejít.

–„Myslíte si,“ řekla Žvanilka sestře, „že zákaz krále se vztahuje i na tyto nešťastníky? Myslím, že ji můžeme bez obav pozvat.“

–„Dělejte, jak uznáte za vhodné, sestro,“ odpověděla Ledabylka.

Žvanilka, která čekala pouze na toto svolení, spustila koš. Chudá žena do něj usedla a princezny ji za pomoci kladky vytáhly.

Když se žena objevila před jejich očima, její špinavé oblečení je znechutilo. Chtěly jí dát jiné, avšak řekla jim, že si jej převleče až druhého dne, a že prozatím sní jen o tom, aby jim mohla posloužit. Když domluvila, vyšla ze své komnaty Bystroňka. Princezna byla nebvale překvapená, když uviděla cizinku se sestrami. Ty jí řekly, proč cizinku vyvezly a Bystroňka, která věděla, že už se s tím nemůže nic udělat, zatajila smutek, který z této nerozvážnosti pocítila.

Mezitím nová služebná princezen nastokrát prošla zámek pod záminkou toho, že jim bude sloužit, avšak popravdě chtěla zjistit, jak to v zámku vypadá. *Nevím, hraběnko, jestli už jste nezačala být na pochybách, avšak údajná žebračka byla v zámku stejně tak nebezpečná, jako hrabě Ory v klášteře, kam vstoupil přestrojený za potulnou jeptišku.* Abych Vás už déle nenechávala na pochybách, řeknu Vám, že tato kreatura oblečená v hadrech byl ve skutečnosti prvorozený syn mocného sousedního krále. Mladý princ, jeden z nejvychytralejších své doby, otce zcela ovládal a nepotřeboval k tomu použít ani přílišné lsti, neboť byl král velmi mírný a laskavé povahy. Tím si získal přezdívku Dobromysl. Co se týče mladého prince, který jednal pouze za pomoci lstí a úskoků, toho lidé přezdívali Lstivý lišák, zkráceně Lstimír.

Měl i mladšího bratra, který oplýval tolika dobrými vlastnostmi, kolik měl starší bratr těch špatných. Nicméně navzdory rozdílnosti povah jsme mohli mezi bratry zpozorovat tak silné pouto, že to každého překvapovalo. Kromě dobré duše se mladší princ, pyšnil i krásným obličejem a byl natolik laskavý, že mu říkali Krasomír.

Byl to princ Lstimír, kdo nabádal vyslance svého královského otce k tomuto nepoctivé Lsti, kterou neodvrátila Bystřenčina chytrost. Lstimír, který neměl příliš rád otce princezen jej tímto začal přímo nenávidět. Jelikož věděl, jak si král s opatrností počíná, co se jeho dcer týče, pocítil škodolibou radost z možnosti oklamat opatrnost tak obezřetného otce. Lstimír proto získal svolení svého otce, aby mohl podniknout cestu za účelem, který si zadal a vymyslel způsob, jak se dostat až do věže princezen.

Když si princ při zkoumání zámku uvědomil, jak je snadné, aby princezny někdo z kolemjdoucích uslyšel, usoudil, že musí zůstat v přestrojení po celý zbytek dne, protože by mohly, kdyby se to dozvěděly, někoho zavolat a za jeho opovážlivý čin jej potrestat. Po celý den si tedy ponechal oblečení a dál hrál roli žebračky a večer, mezitím co sestry večeřely, Lstimír hadry, které jej maskovaly odhodil a odhalil šlechtický oděv zcela zdobený zlatem a drahými kameny. Nebohé princezny byly z toho pohledu tak zděšené, že se rychle daly na útěk. Bystroňka a Žvanilka byly hbité a rychle se dostaly do svých komnat, avšak Ledabylka, která byla pramálo zvyklá chodit byla v mžiku princem dostihnuta.

Okamžitě se jí vrhnul k nohám, oznámil jí, kým doopravdy je a řekl jí, že pověst o její kráse a její podobizny jej donutily opustit dvůr, aby jí mohl vyslovit svůj slib a věrnost. Ledabylka byla zpočátku tak zmatená, že ani nemohla princi, který byl stále u jejích nohou, odpovědět, ale jakmile jí řekl na tisíc sladkých řečiček a na tisíckrát ji ubezpečil a se zápallem ji zapřísáhl, aby se stala od té chvíle jeho ženou. Její zahálčivý život ji neponechával sílu se vzepřít a nenuceně odvětila Lstimírovi, že věří jeho upřímnosti a jeho nabídku přijímá. Pro uzavření sňatku se nedožadovala žádných dalších formalit a tím také přišla o svou přeslici, která se roztříštila na tisíc kousků.

Mezitím byly Žvanilka a Bystroňka v nepředstavitelných obavách. Každá zvlášť se dostala do své komnaty a v ní se uzavřela. Komnaty byly jedna od druhé velmi vzdálené a jelikož žádná z princezen vůbec nevěděla co se děje s dalšími sestrami, strávily noc, aniž by oči zamhouřily. Nazítří proradný princ odvedl Ledabylku do přízemního stavení na konci zahrady, kde princezna svěřila Lstimírovi obavu o sestry, ačkoliv se neodvažovala se s nimi setkat ze strachu, že nebudou se sňatkem souhlasit. Princ jí řekl, že se za nimi sám vydá pro souhlas a po krátké rozmluvě odešel a zamknul Ledabylku, aniž by to věděla. Poté se vydal princezny hledat. Po nějaký čas nemohl odhalit, ve které komnatě se ukrývají. Nakonec, touha neustále mluvit, kterou Žvanilka chovala, zapříčinila, že si princezna začala sama sobě naříkat. Princ se tedy přiblížil ke dveřím její komnaty a klíčovou dírkou ji spatřil.

Lstimír s ní přes dveře mluvil, a řekl jí, stejně tak jako sestře, že to kvůli ní se chtěl dostat do věže, a to z důvodu, aby jí mohl darovat své srdce a svůj slib. S přehnaností vychvaloval její krásu a duši a Žvanilka, přesvědčená, že oplývá nesmírnými přednostmi, byla tak bláznivá, že uvěřila slovům prince. Odvětila mu záplavou zdvořilých slov. Stačilo, že princezna měla nesmírnou vášeň mluvit, aby se zachovala tak, jako v tom okamžiku. Byla přílišně zesláblá, neboť celý den nic nesnědla, poněvadž v její komnatě nebylo nic, co by bylo k snědku.

Jelikož byla nanejvýš lenivá a nesnila nikdy o ničem jiném než neustále mluvit, nebyla vůbec opatrná. Když něco potřebovala, mohla se obrátit na Bystroňku. Tato laskavá, velice pracovitá a obezřetná princezna, téměř opak jejích sester, měla ve svém pokoji vždy spoustu marcipánu, želé, kandovaného ovoce a šťáv, které sama připravila. Žvanilka, která stejnými přednostmi neoplývala, navíc vyhladovělá a pod nátlakem milostného přemlouvání prince za

dveřmi, nakonec dveře svůdníkovi otevřela a on před ní dál hrál dokonalou komedii. Dobře se svoji roli naučil.

Poté oba opustili komnatu a odcházeli do zámecké jídelny, kde našli všemožné občerstvení, neboť princezny byly vždy zásobovány jídlem v košíku den předem. Žvanilka začínala mít strach hlavně o osud sester, ale na základě bůhví čeho dospěla k tomu, že jsou bezpochyby obě zavřené v pokoji Bystroňky, kde jim nic nechybí. Lstimír se velmi snažil ji utvrdit v této myšlence a řekl, že za nimi večer půjdou. Nesouhlasila však a odvětila, že za nimi půjdou, jakmile budou po jídle.

Tak spolu poklidně dojedli, a poté se chtěl jít Lstimír podívat do nejkrásnější zámecké komnaty. Vzal princeznu za ruku a ta jej tam zavedla. Když přišli na místo, začal s přehnanými projevy lásky, které k ní choval a líčil jí výhody, které by jí sňatek s ním přinesl. Řekl jí, tak jako Ledabylce, že musí vyhovět jeho citům nyní, neboť jestliže by se předtím, než jej přijme za manžela, setkala se sestrami, budou se proti sňatku stavět, protože on je bezesporu nejmocnějším princem v okolí a byl by patrně nejlepší partií pro nejstarší ze sester než pro ni. Nejstarší princezna by nikdy s tímto sňatkem, který on si tak vroucně přeje, nesouhlasila. Po řečech Žvanilka bez rozmyslu, stejně tak bláhová jako její sestra, přijala prince za manžela, a co se stane se skleněnou přeslicí, na to si vzpomněla, až když se rozbila na sto kusů.

K večeru, když se Žvanilka vrátila s princem do své komnaty, tak první věcí, kterou spatřila, byla na kousky rozbitá přeslice. Ten pohled ji natolik zarmoutil, načež se princ ptal na důvod jejího neklidu. Vinou své upovídánosti nedokázala nic zamlčet a z hlouposti Lstimírovi vyradila tajemství přeslic. Princ měl zlomyslnou radost z toho, že otec princezen bude zcela přesvědčen o špatném chování dcer.

Avšak Žvanilka už neměla náladu jít za sestrami. Po právu se obávala, že sestry nebudou souhlasit s jejím chováním. Tu se princ se nabídl, že za nimi půjde sám a řekl, že neopomine žádnou z možností, jak je přesvědčit, aby se sňatkem souhlasily. Princezna, která celou noc oka nezamhouřila po tomto slibu usnula. Zatímco spala ji Lstimír, stejně tak jako Ledabylku, zamkl v pokoji.

Není-liž pravda, krásná hraběnko, že tento Lstimír byl velký ničema a dvě princezny zbabělé a nerozvážné osoby? Jsem z těchto lidí velmi rozhořčena, a nepochybuji, že stejně je to i u Vás, avšak neznepokojte se, bude s nimi zacházeno, jak si zaslouží. Zvítězí moudrá a statečná Bystroňka.

Když proradný princ uzamkl Žvanilku, prohledal všechny komnaty zámku, jednu po druhé, a když zjistil, že jsou již všechny otevřené, usoudil, že jediná, která je z opačné strany uzavřená, bude zajisté tou, kde se nachází Bystroňka. Jelikož už měl připravený opakující se proslov, šel odříkávat ke dveřím Bystroňky to stejné, co říkal i sestřím. Avšak princezna, která nebyla tak naivní jako její starší sestry jej dlouho bez odpovědi poslouchala. Nakonec, jelikož věděla, že zjistil, že je v této komnatě, řekla mu, že kdyby byla pravda, že k ní cítí tak silnou a upřímnou něhu, o které jí chce přesvědčit, požádala by jej, aby sešel do zahrady a zavřel za sebou dveře, a pak že by s ním mluvila, tak, jak to on chce, z okna své komnaty, které do zahrady směřuje.

Na tohle nechtěl Lstimír za žádnou cenu přistoupit, ale jelikož princezna nechtěla ze svého ustoupit a dveře otevřít, mrzutý princ, rozhořčený netrpělivostí si přinesl poleno a vyrazil jím dveře. Objevil Bystroňku ozbrojenou velkým kladivem, které náhodou zůstalo v šatníku poblíž její komnaty. Princezně napětím zrudla, a ačkoliv byly její oči plné hněvu, jevila se

Lstimírovi čarovně krásnou. Chtěl se jí vrhnout k nohám, avšak ta ustoupila a hrdě řekla: „Princi, jestli se ke mně přiblížíte, rozbiji Vám tímto kladivem hlavu.“ „Cože! krásná princezno,“ vykřikl Lstimír hlasem pokrytce, „láska, kterou k Vám chovám ve Vás probouzí tak ukrutnou nenávisť?“ Začal ji znovu vychvalovat a přesvědčovat o prudkém zápalu lásky, který v něm podnítila její pověstná krása a úžasná duchapřítomnost. Dodal, že se přestrojil jen proto, aby jí s úctou nabídl své srdce a ruku, a řekl jí, že musí omluvit nezkrotnost jeho vášně a ocenit odvahu s jakou vyrazil dveře. Nakonec ji chtěl přesvědčit, tak jako její sestry, že je v jejím zájmu, aby se co nejrychleji stala jeho ženou. Ještě Bystroňce řekl, že neví, kde se schovávají její sestry, jelikož se je nesnažil hledat, neboť snil pouze o ní. Chytrá princezna předstírala, že je již obměkčena a řekla mu, že musí jít sestry hledat a později, že se rozhodnou společně. Avšak Lstimír jí odpověděl, že nemůže jít hledat princezny, neboť nesvolila, že si jej vezme. Dodal, že se sestry neopomenou vůči tomuto rozhodnutí postavit, z důvodu jejich prvorozeneckého práva.

Bystroňka, která se oprávněně stavěla prohnanému princovi na odpor s touto odpovědí pociťovala stále více podezření. Bála se, co se může stát se sestrami a rozhodla se, že je pomstí stejným způsobem, jež je ušetří neštěstí, která usoudila, že se sestrami mohou přihodit. Mladá princezna řekla tedy Lstimírovi, že beze všeho souhlasí s tím, že si jej vezme, avšak, že je přesvědčená, že svatby, které se konají večer byly vždy nešťastné, a tak, že jej žádá, aby obřad, během kterého si slíbí vzájemnou věrnost, přesunul na zítřejší ráno. Dodala, že jej ujišťuje, že princezny o ničem nezpraví, a řekla, že jej prosí, aby ji nechal na chvíli o samotě a zozjímat. Poté jej zavede do komnaty se znamenitým ložem, a pak se vrátí do své, kde zůstane až do zítřejšího rána.

Lstimír nepatřil mezi nejchrabřejší a jelikož neustále viděl Bystroňku ozbrojenou velkým kladivem, se kterým si pohrávala jako s vějířem, řekl jí, že s tím, co chce souhlasí a odebral se, aby jí nechal chvíli přemýšlet. Ještě se ani dostatečně nevzdálil a Bystroňka už se rozeběhla a připravila lože nad odpadovou stoku, která v zámecké komnatě byla. Komnata byla stejně tak čistá, jako jiná, avšak do této stoky, která byla velmi prostorná se vyhazovaly všechny odpadky ze zámku. Bystroňka uložila nad stoku dvě velmi slabé překřížené hole a poté nad ní pečlivě připravila lože a rychle se vrátila do své komnaty. Okamžik na to se Lstimír vrátil a princezna jej odvedla tam, kde právě připravila lože a vzdálila se. Princ, aniž by se vysvlékl se kvapně vrhl na postel a jeho tíha v mžiku zlomila malé hole a on spadl na dno stoky, aniž by se mohl zachytit. Způsobil si dvacet boulí na hlavě a pohmoždil se po celém těle. Pád prince v potrubí velmi zahlučel, ostatně, potrubí nebylo příliš vzdáleno od Bystroňčiny komnaty, a tak okamžitě věděla, že její lest byla ve svém účelu zcela úspěšná. Pocítila z toho skrytou radost, která jí byla velmi příjemná. Nemůžeme ani popsat radost, kterou měla, když jej slyšela brodit se ve stoce. Tento trest si zcela zasloužil a princezna s ním byla po právu spokojená.

Avšak radost ji nezaměstnávala natolik, že by nadále nemyslela na sestry. Její první starostí bylo to, aby je našla. Bylo pro ni snadné najít Žvanilku. Lstimír, poté co uzamkl princeznu na dva západy, nechal klíč v místnost. Bystroňka s horlivostí vstoupila do komnaty a hluk, který udělala, rázem sestru vzbudil. Když ji viděla, byla velmi zmatená. Bystroňka jí pověděla, jakým způsobem se zbavila zrádného prince, který přišel, aby je zneuctil. Žvanilka byla jako úderem blesku zasažena touto zprávou, neboť navzdory jejímu žvanění, byla pramálo chytrá, že bláznivě uvěřila všemu, co jí Lstimír řekl. Na světě jsou ještě takové hlupačky, jako tato. Princezna, zatajující velikou bolest, opustila komnatu, aby šla se sestrou hledat Ledabylku. Prošly všechny pokoje zámku, aniž by sestru našly. Nakonec si Bystroňka uvědomila, že by mohla být v zahradním domku. vskutku ji tam našly, napůl mrtvou z beznaděje a oslábnutí,

neboť za den nepozřela žádné jídlo. Princezny jí poskytly všechnu potřebnou pomoc a následně si společně objasnily, co Ledabylku a Žvanilku uvedlo k smrtelnému žalu. Pak se všechny tři odebraly odpočívat.

Zato Lstimír prožil velmi nepohodlnou noc a když přišel den, nebylo to lepší. Princ se nacházel ve slují, jejíž odpornost nemohl vidět, protože se tam světlo nikdy nedostávalo. Avšak trápil se natolik, že našel ze stoky východ, který vedl do řeky daleko od zámku. Nakonec jej uslyšeli lidé, kteří v řece rybařili a tito dobří lidé jej z řeky v bídném stavu vytáhli.

Aby se mohl zcela zotavit, nechal se přepravit na dvůr svého královského otce. Neštěstí, které jej postihlo, způsobilo tak silnou nenávist k Bystroňce, že si přál spíše pomstu než své zotavení.

Princezně nastaly smutné časy. Čest pro ni byla tisíckrát důležitější, než sám život a potupná slabost sester ji uvrhla v beznaděj, s níž se mohla jen stěží vypořádat. Avšak chabé zdraví dvou princezen, způsobené následkem nedůstojných svateb, učinili další zkoušku Bystroňčině mravním zásadám. Dovedný podvodník Lstimír po této příhodě vymyslel, jak se stát největším podvodníkem. Stoka ani pohmožděniny ho až tak netrápily, ale rozněvalo jej, že potkal někoho mazanějšího, než je on sám. Vytušil následky svých dvou sňatků a aby vylákal nemocné princezny, nechal umístit pod okna jejich zámku velké květináče plné stromků, které byly obtíženy krásným ovocem. Ledabylce se Žvanilkou, které byly často u okna ovoce neuniklo a brzy je přepadla neodolatelná touha je ochutnat. Proto naléhaly na Bystroňku, aby sestoupila v koši do zahrady a ovoce nasbírala. Laskavost princezny byla tak velká, že chtěla vyhovět přání sester a sama sestoupala dolů a ovoce jim nasbírala. Princezny jej pak na posezení snědly.

Druhý den se objevilo jiné ovoce. Princezny na něj měly opět chuť, a tak se jim chtěla Bystroňka znovu zavděčit. Avšak ukrytí Lstimírovy strážce, kterým se jejich první pokus nepovedl, ho tentokrát dovedli do zdárného konce. Zmocnili se Bystroňky a před zraky sester ji unesli. Ty si ze samého zoufalství rvaly vlasy.

Lstimírovi sluhové si počínali tak šikovně, že ji přivedli do jeho venkovského domku, kde se zotavoval. Nadšený z únosu princezny, řekl jí stovku škaredých věcí, na které vždy odpověděla rázně a ušlechtilé, tak jak hrdince její velikosti náleželo. Poté, co ji několik dní držel v zajetí, poslal ji na vrchol převysoké hory, kam i on chvíli po ní přišel a oznámil jí, že ji nechá zemřít způsobem, kterým se jí pomstí za vše, co mu způsobila. Následně proradný princ Bystroňce ukázal sud prošpikovaný skrz na skrz noži, břitvami a skobami a řekl jí, že aby ji potrestal tak, jak si zaslouží, dá ji dovnitř sudu a nechá ji skutálet z vrchu hory dolů. Podobný osud už dříve postihl Regula a ačkoliv Bystroňka nebyla římanka, podobného osudu se nebála. Mladá princezna si zachovala všechnu svoji chytrost a moudrost. Lstimír, namísto toho, aby její hrdinskou povahu obdivoval, k ní opětovně pocítil vztek a přál si urychlit její smrt. S tímto záměrem se sklonil k otvoru do sudu, který měl být nástrojem jeho pomsty, aby vyzkoušel, jestli je dobře vybaven všemi vražednými předměty. Bystroňka, která viděla, jak její pronásledovatel vše pečlivě zkoumá, neztrácela čas a shodila jej šikovně do sudu a ten nechala skutálet z vrchu hory, aniž by dala princi příležitost si jí povšimnout. Po tomto činu se dala na útěk a princovi sluhové, kteří s obrovskou bolestí viděli krutý způsob, kterým chtěl jejich pán zacházet s milou princeznou, za ní nevyrazili, aby jej zastavili. Ostatně, byli tak vyděšení z toho, co se stalo Lstimírovi, že nemohli myslet na nic jiného než jak zastavit zuřivě valící se sud. Avšak jejich snahy byly zbytečné. Dokutálet se až k úpatí hory a vytáhli z něj prince obsypaného tisíci ranami.

Lstimírovo neštěstí přivádělo krále Dobromysla a prince Krasomíra v beznaděj. Jejich lidu se to však vůbec nedotklo. Lstimír byl jím velmi nenáviděn a taktéž jsme se divili, že mladší princ, natolik ušlechtilý, může tak milovat svého ničemného staršího bratra. Avšak taková už byla přirozená dobrota Krasomíra, jež se pevně vázal na všechny své krve. Lstimír byl vždy s to mu dokázat tolik přízně, že mu ji vždy šlechetný princ musel rychle opětovat. Krasomír cítil neskonale bolest ze zranění bratra a neustále dělal vše pro to, aby jej rychle vyléčil, nicméně, navzdory veškeré péči Lstimírovi nic neulehčilo. Naopak, jeho rány vypadaly, že se víc a víc zaněčují a on dlouho trpěl.

Jakmile se Bystroňka vysvobodila z hrůzného nebezpečí, kterému utekla, znovu šťastně dorazila k zámku, kde nechala sestry, a netrvalo dlouho, než znovu pocítila zármutek. Dvě princezny přivedly na svět každá jednoho syna, jež Bystroňku znovu přivádějí do nesnází. Nicméně odvaha princezny vůbec neupadla. Touha skrýt hanbu sester ji přesvědčila, aby se ještě jednou vystavila nebezpečí, třebaže jej dobře znala. Aby se její záměr, který měla, zdařil, učinila všechna opatření, která jí moudrost vnukla. Přestrojila se za muže, uzavřela děti sester do beden, ve kterých udělala malé otvory u úst dětí, aby jim umožnila dýchat a usedla na koně. Vzala s sebou tyto a další bedny a s tímto vybavením dorazila do hlavního města krále Dobromysla, kde byl i Lstimír.

Když Bystroňka vjela do města, zjistila, jak okázalým způsobem se chce princ Krasomír odvděčit za léky, které budou dány jeho bratru. To přilákalo na dvůr všechny mastičkáře Evropy, neboť v těch dobách existovalo nespočet dobrodruhů bez zaměstnání a bez nadání, kteří se vydávali za zvláštní osoby s darem z nebes na uzdravení všech druhů nemocí. Tito lidé, jejichž jediným nadáním byla podvodná statečnost, nalézali u lidí vždy spoustu důvěry. Dokázali se jim vnutit jejich neobvyklým vzhledem a zvláštními jmény, která měli. Tento druh lékařů nezůstával nikdy v místě jejich narození a jejich daleký původ jim často zajišťoval přednostní místo u prostého lidu.

Důvtipná princezna, která se o tom všem dozvěděla, si změnila jméno na jiné, zcela cizí pro toto království – jméno Sanatio. Pak nechala rozhlásila na všechny strany, že rytíř Sanatio může nabídnout nevydaná tajemství a léčit jimi nejrůznější nebezpečné a rozjitřené rány. Princ Krasomír dal údajného kavalíra okamžitě hledat. Když Bystroňka přišla, představila se jako nejlepší mastičkář na světě, odříkala pět nebo šest dovedných slov z oboru a už nic tomu nechybělo. Princezna byla překvapena dobrým vystupováním a vzhledem prince Krasomíra, a poté, co nějaký čas s princem mluvila o zraněních Lstimíra mu řekla, že půjde hledat lahev s vodou, nad kterou není, ale že prozatím tam zanechá dvě bedny obsahující znamenité masti, které s sebou přivezla, přesně na princova zranění.

Nato údajný léčitel odešel a už se nevrátil. Všichni byli velmi netrpěliví, když viděli, jak si dává načas. Nakonec, když za ním šli, aby ho trochu popohnali, slyšeli z pokoje Lstimíra dětský pláč. To všechny překvapilo, protože nikde nebylo žádné děti vidět. Někdo nastražil uši a zjistil, že pláč vychází z krabic mastičkáře.

Byli to totiž synovci Bystroňky. Princezna je dostatečně nakrmila, než šla do hradu, ale jelikož tam byla už dlouho, chtěli už zase jíst a svých potřeb se domáhali pláčem. Otevřeli jsme krabice a byli jsme velmi překvapeni, že jsme tam opravdu našli dva velmi krásné kloučky. Lstimír okamžitě vytušil, že to bude další trik Bystroňky a tím se završil jeho vztek tak velký, že to ani nelze slovy říct a natolik se mu přitížilo, že bylo jasné, že z toho umře.

Krasomír byl žalem bez sebe a Lstimír, proradný až do posledního okamžiku svého života pomýšlel, jak by zneužil lásky svého bratra. „Vždy jste mě měl rád, princí,“ řekl mu, „a

oplakáváte mou ztrátu. Už nepotřebuji další důkazy vaší laskavosti, na rozdíl od života. Umírám, ale jestli jsem Vám byl doopravdy drahým, prokažte mi laskavost a slibte mi, že vyplníte přání, o které Vás požádám.“

Ve stavu, v jakém Krasomír bratra viděl mu nebyl schopen cokoliv odepřít, a tak mu slíbil při všem, co mu bylo svaté, že splní cokoli, co si jen bude přát. Jakmile Lstimír sliby uslyšel, řekl, objímaje bratra „Umírám smířen, princí, jelikož budu pomstěn. Mým přáním, které Vám ukládám je, abyste ihned po mé smrti požádal Bystroňku o ruku. Tuhle šibalku si určitě získáte a jakmile bude ve Vaší moci, probodnete ji dýkou.“

Krasomír se při těch slovech celý třásl hrůzou, litoval nerozvážnosti svých slibů, ale nic už nešlo vzít nazpět. Nechtěl dát před bratrem žádnou lítost najevo, který chvíli nato vydechl naposledy. Krále Dobromysla to nesmírně zarmoutilo. Jeho lid, který ani zdaleka nelitoval Lstimíra, byl nadšen, jelikož jeho smrt zajistila, že následníkem královského trůnu se stane Krasomír, kterého měli, pro jeho dobré vlastnosti, všichni rádi.

Bystroňka, která se opět šťastně vrátila k sestřám se brzy dozvěděla o Lstimírově skonu. Nedlouho nato byl princeznám oznámen i návrat jejich královského otce. Panovník netrpělivě přispěchal k věži a jeho první starostí bylo vidět skleněné přeslice. Žvanilka došla pro přeslici Bystroňky a ukázala ji králi. Poté, co se uctivě se uklonila, vrátila přeslici tam, kde ji vzala. Ledabylka zahrála to stejné divadlo. I Bystroňka přinesla vlastní přeslici. Avšak král, který byl podezřívavý, chtěl vidět všechna tři přeslice najednou. Jediná, kdo přeslici mohl ukázat byla Bystroňka. Král se tak rozčílil na její starší sestry, že je okamžitě poslal k víle, která mu vřetena dala a prosil ji, aby si je u sebe nechala po celý zbytek života a aby je potrestala, jak si to zaslouží.

Aby započala jejich trest, víla je zavedla do chodby svého kouzelného hradu, který dala vymalovat bezpočtem příběhů významných žen, které se proslavily svými ctnostmi a pracovitým životem. Jako zázrakem se postavy daly do pohybu a nezastavily se od rána do večera. Ze všech stran byly atributy a hesla na počest těchto ctnostných žen. Pro obě sestry bylo srovnání s úspěchy těchto hrdinek s jejich opovrženímhodnou situací, do jaké je jejich nešťastná nerozvážnost dostala velmi potupné. Aby víla jejich zármutek zcela završila, s vážností jim řekla, že kdyby stejně tak dobře pracovaly, jako ty, které vidí na obrazech, neupadly by k nedůstojným morálním pokleskům, do kterých zabloudily, avšak, že zahálka je kolébkou všech neštěstí a pramenem všech jejich neštěstí. Víla dodala, že aby jim navždy zabránila upadnout do stejných neštěstí, a aby je nechala odčinit čas, který promarnily, velmi dobře je zaměstná. Víla vskutku princeznám uložila ty nejobyčejnější a nejspínavější práce, a to bez ohledu na barvu jejich pokožky a poslala je do svých zahrad otrhat hrách a vytrhávat z nich plevel. Ledabylka se nemohla postavit beznadějí z toho, že musí vést život, který se jí pramálo zamlouval a umírala žalem a únavou. Žvanilka, která chvíli poté našla způsob, jak v noci uniknout ze zámku víly, si nárazem do stromu rozbila hlavu a na tato zranění v rukou rolníků zemřela.

Přirozená dobrota Bystroňky ji nechala pocítit velmi ostrou bolest z osudu sester. Ve spárech svých smutků zjistila, že princ Krasomír ji u jejího královského otce požádal o ruku a ten svolil, aniž by ji o tom zpravil, neboť za těchto časů byla náklonost protějšků tou nejmenší věcí, na které u sňatků záleželo. Bystroňka se z této noviny třásla, oprávněně se bála, aby zášť, kterou k ní Lstimír choval nepřešla do srdce bratra, pro kterého byl natolik drahý a obávala se, že mladý princ si ji bude chtít vzít jen proto, aby ji bratrovi obětovat. Plna pochybností se šla poradit s moudrou vílou, které si vážila natolik, nakolik Ledabylky a Žvanilky pohrdala.

Víla nechtěla Bystroňce nic prozradit a pouze jí řekla: „Princezno, jste moudrá a rozumná, až doposud jste jednala správně a vždy jste měla na mysli, že nedůvěra je matkou jistoty. Pamatujte i nadále na důležitost této zásady a dosáhnete toho, že budete šťastná i bez pomoci mých dovedností.“ Bystroňka, která už z víly nemohla dostat další vysvětlení, se vrátila do zámku nanejvýš znepokojená.

O několik dní později byla princezna provdána za vyslance, který při obřadu Krasomíra zastupoval. Pooté ji v okázalém kočáře odvezli, aby se shledala se svým manželem. V prvních dvou hraničních městech krále Dobromysla ji slavnostně přivítali a ve třetím se shledala s Krasomírem, který jí na příkaz otce přijel naproti. Všichni byli překvapeni, že s blízcím se sňatkem, který si přál, vidí u mladého prince smutek. Sám král mu ještě přitížil, když jej vyslal, navzdory princově vůli, vstříc princezně.

Když ji Krasomír uviděl, byl zasažen jejím šarmem. Vyrazil jí poklonu, avšak tak zvláštním způsobem, že příslušníci obou královských dvorů, kteří věděli, nakolik je princ oduševnělý a galantní, uvěřili, že jí byl natolik zasažen, že silou lásky pozbyl smyslů. Celé město bylo rozezněno radostnými výkřiky a ze všech stran bylo slyšet jen koncerty a ohňostroje. Nakonec se manželé po pozdní večeři odebrali do svých komnat.

Bystroňka, která stále pamatovala na mravní poučení, které jí víla znovu přivedla na mysl, držela svůj záměr v hlavě. Princezna si získala jednu ze svých komorných, která měla klíč od pro ni určené komnaty a přikázala ženě, aby přinesla do pokoje slámu, zvířecí měchýř, ovčí krev a střívka ze zvířat, která se podávala k večeři. Pod jakousi záminkou princezna vstoupila do pokoje a vyrobila slaměnou pannu do které uložila střívka a měchýř plný krve. Následně nasadila figuríně nedbalky a noční čepec. Jakmile Bystroňka loutku dokončila, připojila se ke společnosti a o chvíli později byli princezna s manželem zavedeni do jejich komnat. Poté, co měli dostatek času se upravit dvorní dáma odnesla pochodně a odešla. Bystroňka okamžitě uložila slaměnou pannu do postele a schovala se v rohu místnosti.

Poté, co si princ několikrát postesknul, vzal meč a probodl jím narafičené tělo Bystroňky. V tom okamžiku ucítil, jak ze všech stran řine krev a shledal slaměného pannu mrtvou princeznou. „Co jsem to udělal!“ vykřikl Krasomír. „Co! po tolika neštěstích! Co! Po tolika rozvahách, jestli zachovám své sliby na úkor hříchu jsem zbavil života okouzující princeznu, pro jejíž lásku jsem se narodil! Její půvab mě okouznil na první pohled a i přesto jsem nezískal odvahu odpoutat se od slibu, který ode mě můj šílený bratr v ničémném okamžiku překvapení požadoval. Nebesa! Můžeme žádat trest ženy pro její přílišné ctnosti? Dobrá tedy! Lstimíre, učinil jsem za dost tvé nesprávné pomstě, avšak i já pomstím Bystroňku a to mojí smrtí. Ano, krásná princezno, je zapotřebí, aby tímto stejným mečem ...“ Při těchto slovech Bystroňka uslyšela, že princ, který po svém činu odhodil meč jej hledá, aby jím ukončil i svůj život. Nechtěla, aby udělal stejnou hloupost, a tak na něj vykřikla: „Princi, žiju. Vaše dobré srdce mi odhalilo vaši lítost, a pro podvodné oklamání Vám hřích odpouštím.“

Poté Bystroňka Krasomírovi pověděla, jak předvídavě se se slaměnou pannou zachovala. Princ, který byl u vytržení, když zjistil, že princezna žije a taktéž z její moudrosti, kterou neustále předváděla se jí cítil nadosmrti zavázán, že nespáchal strašlivý čin, na který už nemůže pomyslet než s hrůzou. Nechápal, jak jen mohl být tak slabý, že neviděl nicotnost hrůzných slibů, které po něm byly lživě vyžadovány.

Avšak kdyby nebyla Bystroňka vždy přesvědčená, že nedůvěra je matkou jistoty, byla by již mrtvá a její smrt by zapříčinila i smrt Krasomírovi. Pak bychom se zdlouhavě zamýšleli nad podivností princových citů. Až žije moudrost a duchapřítomnost člověka! To ony ochránily

tyto nešťastníky, aby jim zajistili ten nejmilejší osud na světě. Navždy k sobě zachovali neskonalou lásku a prožili dlouhou řádků krásných dní v nepopsatelné slávě a blaženosti.

A tak tomu i bylo, hraběnko, v kouzelném příběhu Bystroňky. Přiznávám, že jsem si ji vymyslela a že jsem Vám jej vyprávěla trochu zešíroka. Avšak to, že vyprávíme příběhy značí, že nemáme zrovna jiné věci na práci a že se chceme bavit a zdá se mi, že má cenu je prodlužovat, aby se i rozhovor prodloužil. Ostatně se mi zdá, že to okolnosti často zdobí veselé historky. Může se Vám zdát, milá hraběnko, že je snadné je převyprávět ve zkratce. Ujišťuji Vás, že kdybyste chtěla, řekla bych vám příběhy Bystroňky v krátkosti. Avšak nebylo by to tak, jak mi je vyprávěli, když jsem byla malá Vyprávění trvalo nejméně dobrou hodinku.

Nepochybují, že víte, že je tato pohádka velmi slavná, avšak nevím, zda víte, co nám říká tradice o jejím dávném původu. Ujišťuje nás, že trubadúři nebo provenšálští povídkáři si vymysleli pohádku o Bystroňce ještě dlouho před tím, než Abélard nebo slavný hrabě Thibaut de Champagne sepsali své romány. Tento druh příběhů v sobě nese mravní ponaučení. Zajisté jste poznala, že děláme dobře, vyprávíme-li je dětem, abychom u nich podnítili lásku ke ctnostem. Nevím, jestli Vám jako malé vyprávěli o Bystroňce; avšak co se mě týká

*na stokrát mi vychovatelka má,
namísto vyprávění zvířecích bajek
o morálních činech povídala
těchto překvapivých pohádek.
V této vidíme útrapy zla,
prince proradného,
jehož temná zlomyslnost dovedla
až k vykonání činu strašlivého.
Vidíme tam přirozeně,
dvě nerozvážné princezny,
trávící dny zahálečně,
jak si hanbu odnesly,
a za jejich slabost spěšně,
si trest spravedlivý přinesly.
Avšak kolik se v této historce nachází,
potrestaných neblahých neřestí,
tolik se tam i zrcadlí
počestných slavných vítězství.
Po tisících příhodách,
které předvídat nemožné bylo,
se moudré Bystroňce a Krasomírovi*

*dokonalého blaha poštěstilo.
Ano, tato pohádka Vás překvapí v mnohém,
více nežli četné bajky,
snad jak mě Vás potěší ve velkém;
a děti ji mají rády taky.
Avšak, hraběnko, povídka tato
líbit bude se i vzdělanějším
a jestli bude stát Vám za to,
zkrášlete ji vyprávěním Vaším dovednějším.
Starobylá Galie Vás o to žádá:
raďte je dál šířit,
ať mohou vyprávění jak od trubadúrů stará,
dál jejich důvtipem hýřit.
Svým neobvyklým pohledem,
kterým nám vše odkrývaly,
by se i Ezopovým bajkám příběhem
možná v mnohém vyrovnaly.*

Hodnocení:

Básnění dobré! I text příběhu je pečlivě pracovaný, opravte si interpunkci (často!), zapracujte poznámky. Velmi pěkně stavíte složitá souvětí, většinou promyšlený slovosled.